

Grattis till Nobelpriset
i litteratur, Jon Fosse!

NR 3-2023

Många nummer har det blivit genom åren...

Illustration: Thomas Hultgren

Att plånböckerna känns allt tunnare är knappast någon nyhet att förmedla. Även Dramatens Vänner tvingas konstatera att budgeten inte står i proportion till ambitionerna. Vår lilla tidning drar en alltför stor del av tillgängliga medel. Sen en tid tillbaka ger vi dessutom ut två små broschyrer med Dramatens Vänner vår- resp hösttabläer och berättar kortfattat vad som kan vara av intresse för våra medlemmar. Vidare har vi ju vår egen hemsida, där vi berättar om vår verksamhet. Som bekant har även Dramaten själv minskat sitt informationsutbud.

Vi diskuterar nu att slå samman vår tidning med broschyrerna. Vilket kommer att betyda utgivning två gånger om året och inte som nu fyra tidningsnummer om året. I stället har vi återigen kontaktat den utmärkta **Teatertidningen** och fått ett förnyat erbjudande om prenumeration till ett reducerat pris för våra medlemmar. Teatertidningen har en mycket bredare bevakning av teater... än vad DV-tidningen kan erbjuda.

Erbjudande!

5 nummer/år samt tillgång till tidningens digitala arkiv och utgåva 225 kr. Det går också att ha enbart digital prenumeration med tillgång till arkivet för 185/år. Prenumera med koden **DVPREN**

För alla teaterintresserade kan erbjudandet varmt rekommenderas!

Som ni vill ha det – Romateatern sommaren 2023

Foto: Birgitta Hultgren

Så är allt återställt! Romateatern spelar Shakespeare så som man gjort nästan varje år sedan 1989 då man uppförde *En midsommarnattsdröm!* Visserligen är det inte längre Thomas Segerström som regisserar vilket han gjorde varje år 1996–2012 med ett undantag; 2007 då Lars Norén regisserade *Hamlet* i en magisk föreställning som under samma höst blev en del av Riksteaterns repertoar. Och 2018 spelade man Ingmar Bergmans *Sommarnattens leende!*

Pandemin har man överlevt och t o m lyckats utöka repertoaren med ett slags teatervagn – nästan som på Shakespeares tid – där man framför en nedkortad version av *Stormen* som uppsökande verksamhet runt om på Gotland.

Och i den gamla klosterruinen som varje sommar förvandlas till scen fick vi i år njuta av *Som ni vill ha det*, en mera ”direkt” översättning än den *Som ni behagar* – som vi är vana vid!

Pjäsen följer den ursprungliga handlingen. Rosalinda och hennes sällskap tvingas, efter en kupp, fly till Ardennerskogen. De flyr en stad där makten styr och där våldet är vardagsmat. Här i Ardennerskogen tvingas man till ett enklare men friare liv, där naturen blir deras nya verklighet och som får dem att omvärdera sina tidigare liv.

Klosterruinen förvandlas till en vacker men farofylld skog! Romateaterns uppsättning är en kärlekskomedi, fylld av dråpliga förväxlingar och galna men uppfriskande skämt som ofta knyter an till vår egen, förändrade och krisdrabbade, verklighet. Den innehåller mycket nyskriven sång och musik där Nora Ericsson gjorde en strålande prestation som Rosalinda. I år startade man också föreställningen mitt framför den gamla vackra Kungsgården; ett nytt grepp som också blev ett sätt till närkontakt mellan skådespelare och publik. Så blev det ännu en förtrollande sommarkväll på Romateatern medan solen gick ner och skymningen sänkte sig!

Birgitta Hultgren

Dramatens Vänner är en ideell och partipolitiskt obunden förening vars främsta syften är:

- att ideellt stödja och främja intresset för teaterkonsten i allmänhet
- att stödja intresset för Kungliga Dramatiska Teaterns verksamhet i synnerhet
- att stimulera och fördjupa den enskilde medlemmens upplevelse av och kunskap om teater

Redaktör: Christina Ruhnbro (CR) och Torbjörn Wahlstedt (TW)

Layout: Thomas Hultgren

Omslag: Jon Fosse och Berit Gullberg vid Seine i Paris, Notre Dame skymtar till höger. Privatbild från Gullbergs bok "Gaffelgränd 1A", publicerad av Pajazzo Förlag. Tack till förläggaren Per Axel Nordfeldt.

I drömmarnas stad

Jag var på besök i Wien, mina drömmars stad, första gången efter pandemin för att träffa gamla vänner och njuta av den fantastiska kulturen. Under ”Wiener Festwochen” i juni sjuder hela stan av utställningar, föreställningar på teater, konserter, opera och hela Volksgarten doftar av rosor!

Fullträff redan första kvällen på Theater in der Josefstadt, den äldsta teatern i Wien som grundades 1788. Där såg jag *En Folkefiende*, Ibsens pjäs om Dr Stockmann som har upptäckt att vattnet är förgiftat i den nya badanläggningen som skulle sätta den lilla stan på kartan. En rasande spännande uppsättning på 1 tim och 55 minuter utan paus. Den lysande besättningen spelar som det gällde livet – och det gör det ju. Publikerna följer i andlös spänning hur idealismen krockar med krumbuktande politiker, fega undanflynkt och förnekelse av katastrofen. Ibsen skrev pjäsen 1882 – hur kunde han veta att det handlar om oss och vår värld 2023? Människokännaren Ibsen visste att sådana är vi – inget har vi lärt oss sedan Galileis tid.

Nästa kväll var det dags för *Figaros bröllop* på Staatsoper, i en så spirituellt, rolig, fartfylld och samtidigt melankolisk uppsättning att den får mig tro att Mozart själv måste stigit ned från sin himmel och förtrollat musikerna och sångarna denna kväll – en upplevelse av närvarons magi. Staatsoper har ett intressant grepp som förberedelse för publiken: Två dagar innan föreställningen får man ett välkomstmjöl med info och länkar till intervjuer med dirigenten och regissören. Roligare och inget fibblande med scanning av QR-kod som med Dramatens 4-sidiga programblad. Tredje kvällen ägnade jag åt *Der Zauberberg* efter Thomas Manns roman, på Burgtheater. Den utspelar sig på ett sanatorium högst upp i Alperna kring Davos, filosofiska samtal mellan både patienter, besökare och läkaren om tiden och livet,

Illustrationen är ur pjäsen *Der Zauberberg* efter Tomas Manns roman på Burgtheater.

mycket sevärt för den fascinerande scenografi som utgörs av ett berg som fyller hela scenen där personerna klättrar omkring, ibland som video-projektioner i närbild.

Föreställningarna som jag såg togs emot av en entusiastisk väl blandad publik när det gäller kön och ålder, och med utmärkta recensioner i Wiens ledande medier.

Wien hedrar sitt rika kulturarv med minnestavlor och -platser inte bara för giganterna bland kompositörer som Mozart, Beethoven, Schubert, Mahler m fl utan även en mängd författare, poeter, filosofer, dramatiker, konstnärer, arkitekter och publicister i olika genrer som verkat och levat i Wien. Förvånande många var av judisk härkomst och föll offer för Förintelsen. De fick senkomna upprättelser genom *Shoah wall of names Memorial* (2018) och ett museum på Judenplatz – mittemot en staty av den berömda tyska dramatikern Lessing, skaparen

av det tidlösa dramat *Nathan der Weise* (en klassiker för Dramaten?). Jag fick uppleva detta under en sex timmars vandring genom stan under sakkunnig ledning, kompletterad med en guidebok enbart för litteraturpromenader.

Vi avbröt vår vandring några gånger för besök på en annan berömd kulturinstitution: Wiens Kaffeehaus som sedan 2011 står på Unescos lista för Världskulturarv över immateriella värden.

Traditionen vårdas med stolthet. Här välkomnas man som gäst av kypare i oklanderlig svartvit klädsel. Man sätter sig och blir serverad läckra

bakelser, kaffe, alltid med ett glas vatten utan att behöva stå i kö vid en disk – så skönt för trötta fötter. Man är här för att umgås och/eller läsa tidningar, inte för att mobiltelefonerna ska umgås med varandra. På vissa ställen finns en överstruken bild på en mobil. På Bräunerhof, den berömda och kontroversielle dramatikern Thomas Bernhards favoritställe, går man ännu längre. Här står en telefonkiosk från världen av i går med en skylt ”Bitte hier telefonieren. Auch Handys.” (Vänligen ring här, även mobil).

Helga Messel

Staten ger — och tar

Nödropsen från de stora kulturinstitutionerna har ekat högt bra tag nu. Framtiden för bl a Nationalmuseet och Operan är hotad heter det. Detta eftersom ägaren vill ha mycket mera i hyra för lokaler, som ju knappast går att använda för andra ändamål än de nuvarande. Och vad gäller för Dramaten som hyresgäst hos Statens Fastighetsverk?

Kulturdepartementet har ännu inget svar. Det har glunkats om en höjning med sex miljoner... Politiskt menar man på sina håll att kulturen ska vara självförsörjande.

Verkligheten talar ett annat språk.

Dramaten fick förra året ett anslag med 257,8 miljoner. Ett anslag som planeras sänkas med nästan tre miljoner varje år tre år framåt. Med årets ungefär 10-procentiga inflation handlar det 2024 om en sänkning med cirka 10 procent. När sedan hyran är bestämd, ska den betalas ur det anslaget!

– Olyckligt, säger Dramatens nya ekonomichef Jeremy Evans.

Förra året spelade Dramaten in 47.7 miljoner kronor på sålda biljetter – räcker som synes inte långt i sammanhanget.

Dramaten drar åt svängremmen. Illustration: Thomas Hultgren

In Memoriam

En teatervän är död. I många år var Lena Rainer medlem av Dramatens vänners styrelse – en intresserad och omvitnat iderik sådan. Sedermera också sammankallande i vår valberedning, bl a värvade hon undertecknad som medlem. Också efter att de officiella DV-uppgragen upphört, var hon en flitig gäst på våra olika evenemang. Minnesvärt är deltagandet i den teaterresa som föreningen gjorde till Dublin, där man längs vägen lyckades – självfallet utan Lenas förskyllan lyckades tappa bort tre resenärer! (Utförligt nedtecknad i Herdis Molinders Minnen.)

I yrkeslivet var Lena journalist. Från Expressen kom hon till Sydsvenskan som riksdagsreporter vid tidningens Stockholmsredaktion. Lena kommer att saknas vid våra sammankomster.

Christina Ruhnbro

CR

Sommaren på Västanå

Den nuvarande ledaren för Västanå teater, Leif Stinnerbom, tog 1990 över en fri grupp som år 1999 flyttade till Berättarladan i Rottneros.

Leif kommer från musikvärlden, han var musikhistoriker med inriktning mot folkmusik. Detta märks tydligt i Västanås föreställningar som är riktiga allkonstverk, med folkmusik, dans och fantastiska dräkter.

Solens dotter – sägner från Sameland är inget undantag, även om den inte som de flesta andra är baserad på någon av Selma Lagerlöfs historier.

Ny musik skrivs till varje föreställning, men igenkänningsfaktorn är stor. Även dansen, som har tydliga inslag av polska, har många återkommande drag.

Som framgår av titeln, utgörs grunden till årets föreställning av samiska sägner. Ett naturligt tema för Leif då han har rötter i en samesläkt i Västerbotten.

Som barn fick han historierna berättade för sig sittande vid elden i en kåta.

I ett föredrag berättade han om problem med texten då den samiska kulturen, i likhet med många nomadiska, har enbart manliga hjältar i sina myter. Däremot finns ett antal kvinnliga gudomar med viktiga roller i skapelsemyterna. I dessa har, inte helt förvånande, såväl jord som himmel hämtats från en renko. Genom

att kombinera sägnerna och skapelsemyterna, och byta kön på en av hjältarna, har man uppnått en viss balans i föreställningen. Dessutom en kvinnlig berättare som vänder sig till en grupp barn med sina historier.

Materialet lämpar sig väl för Västanås spelstil där sägnerna och myterna presenteras i form av ett antal tablåer varvade med livliga dans- och musikintermez-zon.

En intressant detalj är att även samerna har en form av Kain och Abel-historia. På samma sätt finns en likhet mellan samernas och indoeuropéernas skapelsemyter, i detta fall väcks frågan om den beror på tidiga kontakter mellan folken (med ursprung från Uralbergen respektive strax söder om dem) eller om de är uttryck för det allmänmänniska. När det gäller Kain och Abel blir nog den sista förklaringen troligast.

En i dag tyvärr ovanlig företeelse är Västanå teaters nämnda satsning på dräkterna. Alltid genomtänkta, påkostade och kongeniala. Här och i den föreställning som baserades på det finska Kalevala-epoet, har de enligt mig nått sin högsta nivå.

Hans-Olof Hagén

(som sett fler än tio föreställningar i Berättarladan).

Håkon Håvelsrud Odden som Björnmannen och Tuva Faerden som Biejjen Niejte Foto: Håkan Larsson

Kritikern personifierad

Lars Ring. Foto: Henrik Scheutz.

Är man det minsta intresserad av scenkonst och håller sig med Svenska Dagbladet, vet man vem Lars Ring är.

Han har länge personifierat teaterkritiken i tidningen. Började skriva redan på 80-talet. Fortfarande flitig fast pensionsåldern passerats. På Svenskan – dit han kom från den omstartade Stockholms-Tidningen som lades ner 1984 – var det i många år Ingmar Björkstén som hade sista ordet, hanterat med demonstrativ rödpenna. Ring insåg att redaktörsmarkeringarna kunde kringgås i en tid, när det fanns sättare att prata med som bokstavligen lade sista handen vid det som skickades till tryckpressarna.

En påbörjad akademisk karriär avbröts när det inte gick att doktorera då hans handledare (Kers-

tin Derkert, Carlos fru) dött. Teateranställd har han varit. Han var vaktmästare på Stockholms stadsteater när Philip Zandén fnittrande såg till att salongerna fylldes som *Amadeus*.

Kent Andersson, Lars Norén, Jon Fosse, Staffan Göthe, Suzanne Osten och Staffan Westerberg är teaterpersonligheter han inspirerats av. Och på senare år har han varit med och delat ut stipendium till Electra Hallman.

”Teatern är min kyrka”, säger han. Men ägnar mycket tid även åt en kolonilott.

Han tycker pausen är viktig under en teaterkväll. Och är angelägen om att vara ”anständig mot dem på scenen”.

TW

Ett medlemskap i Dramatens Vänner - en bra julklapp!

Ge ett medlemskap till någon som är intresserad av teater och scenkonst eller till någon som ännu inte upptäckt teaterns underbara värld. Kanske har du barn eller barnbarn som skulle vilja ta del av föreningens breda utbud på teaterområdet?

Besök www.dramatensvanner.se och ge bort ett medlemskap i julklapp!

...som ett cykellopp

Han är nog en bra arbetsledare – Carl Johan Karlson som var förlidna vårsångs sista hemliga gäst i Dramatenbaren.

Han har insett att arbetar man i den svenska teatervärlden kommer man ”mötas hela tiden” och vara beroende av fungerande samarbete:

– Därför är det viktigt att vara schyst.

Karlson berättar om arbetet med *Arv* då han skulle hjälpa ensemblen repetera in en åtta timmar lång föreställning på 14 veckor. I stället för den traditionella svenska mjukstarten efter semestrarna, insåg han att man redan från början skulle behöva utnyttja hela arbetsdagarna. Och var medveten om att hans energi nog inte skulle kunna hållas på topp hela perioden. Men tänkte sig att när hans krafter inte räckte skulle ensemble-medlemmar, på samma sätt som under ett långt cykellopp på kontinenten, ta över och ”dra”.

På liknande sätt har det fungerat när det varit heldagsföreställningar av *Arv* och skådespelare efter fem sex timmar ”drabbats av mjölksyra”. Då har publiken tagit över och med ett slags oförklarlig gemensam kraft burit föreställningen. Denna *Arv* är redan en viktig föreställning i teaterns historia. Regissören ville absolut göra båda delarna av pjäsen. Mattias Andersson insisterade på att i så fall skulle de ha premiär samma dag.

Vägen till registolen

Likt de flesta regissörer har han själv stått på scen: Bland annat gestaltade han Britney Spears i en feministisk föreställning på Unga Klara.

Ett samtal med Ann Petrén ser han som avgörande: Han insåg att det var regissör han skulle bli! Efter ett antal inträdesprov på de olika skandinaviska regiskolorna kom han, coachad av Eva Melander, in på Dramatiska institutet 2010. Utöver ett par år som ”husregissör” på Riksteatern har han levt ”i kappsäck” och regisserat på en stor del av landets stadsteatrar. Till och med opera, fast han inte kunde något om opera.

–Jag älskar opera! svarade han, tillfrågad när Folkoperan ville sätta upp Jules Massenets *Don Quichotte* för ett par år sedan.

Efter vårens repetitioner av *Vipeholm – tiden före framtiden* – som han och dramatikern Lucas Svensson talat om i flera år på Stadsteatern,

Carl Johan Karlson Foto: Kristina Hedman

– är han nu tillbaka på Dramaten. Ansvarig för ”Juvelen i kronan” (han citerar Marie-Louise Ekman): Unga Dramaten, vars repertoar han ansvarar för efter årsskiftet. Det utlovas ”maximalistiska föreställningar med mycket färg och kostymer”.

TW

Erbjudande

Hannes Meidals och Jens Ohlins bok med manusen till deras versioner av “Hamlet” och “(Macbeth)” går att beställa för de medlemmar som inte var på plats i Dramatenbaren på sensommaren.

Förlaget Kaunitz-Olsson säljer den för 229 kronor, med en rabattkoden DV som gäller till 10 januari och finns på vår hemsida www.dramatensvanner.se

Höstens Osloresa

Föreningen for till Oslo i slutet av september. 25 medlemmar deltog. Teaterbesök var givetvis huvudpunkterna på programmet under de fyra dagarna. Men det var också besök i konstsamlingar. Och några i gruppen hann med en båttur i Oslofjorden.

På norska Nationalteatrets huvudscen såg vi en avskalad uppsättning av *Hamlet*. Viktiga delar i Shakespeares pjäs var strukna, andra delar berättades i stället för att gestaltas. Skådespelarna uppträdde på en tom scen, i fonden en skärm som belystes med olika färger. De medverkande var klädda i nutida kläder. *Hamlet* och *Ofelia* var frigjorda ungdomar av idag. Stämningen i berättelsen underströks av trummor som varierade i styrka. Att förstå norskan på teaterscenen var inte så lätt som många av oss hade trott att det skulle vara och ljudet av trummorna gjorde det inte lättare.

På Oslo Nye Teater såg vi Ibsens pjäs *En folkefiende* som hade bearbetats av den kvinnliga regissören Therese Willstedt. Många av personerna som hos Ibsen är män, var här kvinnor. Huvudpersonen Doktor Stockman, den läkare som slog larm om det förorenade vattnet i kommunens badanläggning och fick de styrande emot sig och därför sågs som en folkefiende var i denna uppsättning en ung kvinna med en liten baby plus en 23-årig dotter. Hennes huvudmotståndare var kommunstyrelsens ordförande, en karikatyr av en maktfullkomlig, manipulerande politiker. En kvinnlig chefstjänsteman i kommunen stod honom inte långt efter i att vara förtryckande. Vid ett informationsmöte för kommunens innevånare, som var vi i publiken, fick de två excellera i förtryckande och manipulerande, allt för att hindra läkaren att tala. Skrämmande samtidigt som det var en mycket underhållande satir. Även denna uppsättning var utan nästan någon scenografi och med många sneglingar på dagens situation. På Oslooperans huvudscen såg vi en praktfull nyuppsättning av *La Traviata* med en imponerande stor ensemble. Handlingen tilldrog sig där på 1920-talet och inte omkring 1840 som hos Verdi.

Före föreställningen fick vi en visning av operahuset med scenerna och utrymmena bakom scen-

Foto: Birgitta Hultgren

Foto: Birgitta Hultgren

erna. Och de flesta av oss promenerade uppför en ramp till operahusets tak och beundrade utsikten.

Vi besökte också det nya Munch-museet där vi fick en guidad visning och Oslo nya Nasjonal-museet, även där med visning. Några av oss hann också gå runt på det nya huvudbiblioteket Deichman som ligger intill operahuset.

Alla dessa byggnader har modern, spännande arkitektur, överallt med stora ytor och mycket konst. Att Norge är ett land med gott om pengar märks och i många fall hjälper privata donatorer till att finansiera lokaler för kulturen.

Vi bodde så att vi hade korta avstånd till det mesta vi besökte, i stadsdelen Bjørvika. Resan till Oslo och tillbaka gick med tåg, med undantag av första sträckan på hemväg från Oslo där vi fick åka buss pga banarbeten.

Det var fyra innehållsrika dagar och en mycket lyckad resa.

Gunilla Lockne

Blev Gullbergs tjat ett Nobelpris?

Våra DV-kvällar med ”hemlig gäst” är ofta fullsatta. Oftast i mycket god tid trots att gästen är just hemlig. Det händer tyvärr att vi måste avvisa dem som kommer när lokalen redan är fullsatt.

Så var det t ex häromsistens när gästen hette Berit Gullberg – tidigare informations- och marknadschef för Dramaten under inte mindre än fyra teaterchefer.

Ibland retade hon gallfeber på Ingmar Bergman, som när hon lyckades få ett amerikanskt vrållåk parkerat på Dramatens stora trappa.

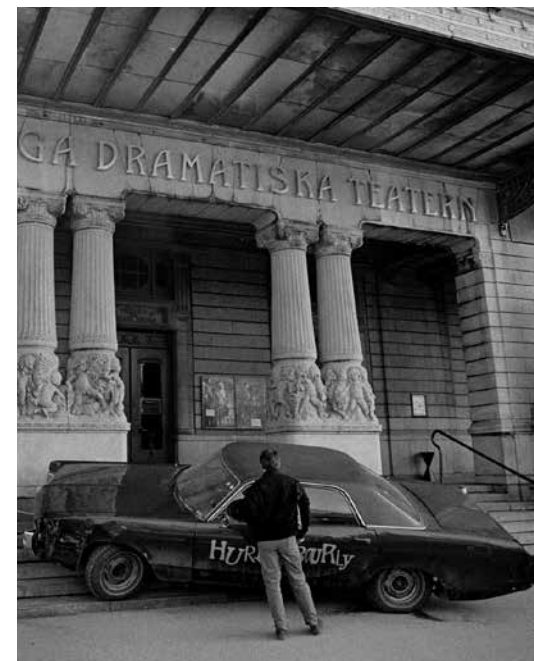

Foto: Dramatens arkiv.

Rasande tog han sig in i huset, drog i en tamp, som visade sig gå till såväl elen som brandlarmet! Upplöst av brandchefen om att det här skulle kosta pengar, replikerade Bergman ”det var det värt!” I själva verket var det en pr-kupp inför en premiär, arrangerad av Berit Gullberg.

Hon förde vidare Dramaten ut i landet, till folkhögskolor, fängelser, bibliotek bl a och hon fick Anita Björk att läsa skräckfyllda

Birgitta Hultgren samtalar med Berit Gullberg. Foto: Henrik Scheutz.

sagor, så att en liten flicka tyckte det var bäst att gå hem ”nu börjar min mamma längta efter mig.”

– Jag betraktade teatern som ett universitet, sa Berit Gullberg. Och det skulle ut till folket, eller så fick man föra folket till Dramaten, som t ex när Gotlands alla skolbarn fick ta båten till Stockholm och se *Markurells i Wadköping* och *Jeppes på Berget*. Som teaterförläggare, som blev nästa yrke, har hon knutit ungefär 600 dramatiker från hela världen till sitt nästa ”universitet” dvs teaterförlaget Colombine. I en nyutkommen bok ”Gaffelgränd 1 A” berättar hon om sina teaterminnen.

Eftersom vi var i nobelpristagar-dagar var självfallet hennes 10 år långa kamp för ett pris till Jon Fosse på tapeten. Som en annan sibylla blev hon ju sannspådd bara några dagar efter vårt möte med henne i Teaterbaren

CR

PS

Dramatens vänner kan köpa boken direkt från förlaget för 220 kronor plus porto. Men den blir ändå billigare att beställa genom förlaget än genom nätbokhandeln eller den vanliga bokhandeln (*Adlibris* och *Bokus* tar 310, *Akademibokhandeln* 399).

Beställningar skickas enklast till publisher@manderley.se

Beställaren behöver ange antal, namn och adress så skickas boken med en faktura.

Det teatersamtalades om *Europeana* en blåsig oktobermåndag. På plats fanns Mattias Andersson, som initierat, dramatiserat och regisserat, och två i ensemblen som är födda så sent att de egentligen inte hann uppleva det 1900-tal som skildras i föreställningen: Electra Hallman berättade att 11-september-attackerna (2001) är den första större händelse hon minns. Joel Valois har arbetat på Dramaten sedan han gick ut "scenskolan" för bara två år sedan. Båda ingår i teaterns konstnärliga råd och var tidigt positiva till att Mattias Andersson skulle arbeta vidare på den idé han haft sedan han läste den tjeckiska bokförlagan när den kom för cirka tjugo år sedan. Foto: Henrik Scheutz

Tysk vinter för Mattias Andersson

Uraufföring blir det i januari 2024, på teatern Thalia in der Gausstrasse i Hamburg. *Schande* är "en fri bearbetning" av Ingmar Bergmans film *Skammen* – från 1968, där Max von Sydow och Liv Ullmann spelar ett musikerpar på en ö där ett krig bryter ut. Mattias Andersson har överfört historien och personerna till i dag, och regisserar själv en föreställning som enligt teatern är en studie över den privata pardynamiken och den komplicerade frågan om möjligheten att ta etiskt grundade beslut medan det råder undantagstillstånd. Vågar man hoppas på att få se den på Dramaten – i gästspel eller nyuppsättning?

Foto: Tom A Kolstad.

Nobelpristagaren Jon Fosse

Jon Fosse blev som bekant utsedd till årets Nobelpristagare i litteratur.

Dramaten brukar i samband med prisutdelningen arrangera en kväll där det talas om pristagaren och flera av teaterns skådespelare läser texter vederbörande skrivit.

I år blir det "Nobelläsning" tisdag den 12 december. Programmet eller vilka som medverkar är i skrivande stund inte klart. Håll ögonen på vad som rapporteras i medierna och Dramatens egen hemsida!

Det borde kunna bli en kväll mer oförglömlig än de flesta.

Dramatens Vänner

Kungliga Dramatiska Teatern
Box 5037, 102 41 Stockholm

info@dramatensvanner.se

telefonsvarare 0760-22 20 77
dramatensvanner.se

pg 194 75 25-0

org.nr 802 407 75 57

B

SVENIGE
PORTO BETALT
PORT PAYE